

Barcelona, Abril de 1913

JOSEP CARSI Y LACASA

(Caricatura per el mateix).

APAREIX CADA PRIMER DE MES

5 cts.

OFICINA
de Instalaciones Eléctricas

— DE —

L. Benguerel Jouas

Establecimiento especial para Reparaciones de toda clase de Aparatos

REPARACIONES

y montaje de devanados de todos sistemas, tanto para Generadores de corriente continua y alterna como para Motores de corriente continua y alterna mono y polifásica

PASEO DEL TRIUNFO, 41
(Pueblo Nuevo) **BARCELONA**

**Gran Fábrica Hispano-
Americana de Chocolates**

Marca "EL CID"

Miguel Muñoz

Productos puros y sin mezcla ninguna, hecho á la piedra y elaborado en el pueblo de

Burgasot (Valencia)

Clases de 0'75, 1, 1'25, 1'50 y 1'75 pesetas los 400 gramos, con vainilla ó canela

Clase especial para diabéticos y enfermos, elaborado con leche, huevos y caracas, á **2 pesetas** los 400 gramos

Representante en Barcelona:

Fernando García Pascual

Ballén, 54 pral.

Depósito y venta: el mismo

≡ **IMPRENTA** ≡

Revistas, Catálogos,

Notas de Precios

Trabajos para el

Comercio, Industria y Banca

✻ **FÁBRICA** ✻

DE

LIBROS RAYADOS

OBJETOS DE ESCRITORIO

R. GILABERT

Durán y Bas, 5 y 5 bis

== **BARCELONA** ==

JOVENTUT VALENCIANISTA

<i>Redacció y Administració</i> Passelg Sant Joan, 26	Director: RICARDO CARSI	DIPÓSIT: MIQUEL ALLUÉ Carrer Cabras, 7
<i>Serán responsables dels treballs que's publiquen, llurs autors</i> <i>No's tornejen els originals encara que no's publiquen</i>		Número solt: 5 centims Atrassat: doble preu

SUMARI

Tomás Trénor.—La rahó d'esser del nacionalisme, per *Eduardo Martínez Ferrando*.—La dona valenciana, per *Antoni de Cidón*.—Política, per *Alexis*.—A la Joventut Valencianista, per *Françesco X. Casas Briz*.—La caricatura de huí, per *La Redacció*.—Impressions d'un viatge, per *Ricardo Carsi*.—Moviment de la Colònia.—Dos paraules y un consell, per *J. M. Rubert Rius*.—Hores d'anoyr, per *M.^a del Remy Picó*.—De Bon Humor, per *Vicent Fornes*.—El Micalet per *Leopoldo Gimenez Blat*.

Tomás Trénor

JOVENTUT VALENCIANISTA sent huí inmens dolor al encapsalar el número, per luctuós motiu, en el nom d'un valencià que mereixia una llarga vida pera haber pogut rebre tota la gratitud que València li devia.

El nom de Tomás Trénor, Marqués del Turia, organisor de les últimes exposicions valencianes y valencià ilustre, perdurarà en la memoria de tots els bons valencians y en companyia dels de Llorente de Giner, y de tants altres, formarà eixa sublim constelació lluminosa que fá qu's conega á València per damunt dels Pirineos y á través dels oceans.

La rahó d'esser del nacionalisme

L'essencia del nacionalisme s'encarna en les entranyes de la realitat tant ideal com material, doncs si'ls teòlegs consideraren a la nacionalitat com creació de Deu... als ateus les constá sempre la varietat ab que s'ofereix la naturalesa: la raça, el medi físic y la llengua determinaren princi-

palment diferencies psicològiques y naturals entre'ls habitats d'uns països y altres. La concurrencia de dits elements doná lloc en tot temps a la aparició de les nacionalitats, sens que per sa major o menor extensió territorial deixaren de mereixer tal nom.

L'història ens monstra que les grans nacions modernes s'han format del conjunt d'altres nacionalitats més petites, deventse'l neixre que ara existeix entr'elles, pera constituírles, més que a afinitats ètniques y espirituals e interesos comuns que les unira a la forsa militar y a l'ardideça di-

plomática d'una d'elles que conseguí imposarse a les demés. Aquesta nacionalitat predominant fou sempre la cèlula d'orige de les diferents nacions actuals. En la Gran Bretanya, Inglaterra, en Alemanya, Prusia, en Espanya, Castella...

Ara bé, com observá Montesquieu, els pobles, del propi modo que'ls individus, una vegada possessionats del poder, tendeixen al abús del mateix. Aquest abús se manifestá notablement, cuan els pobles dominadors portaren son deliri imperialiste més enllá del vinculo de soberanía que creaven, pretendint pera consolidar el llaç polític que imposá la forsa, borrar la personalitat històrica dels pobles sojugsats, substituintlo per la propia, sens aturarse a pensar que a la desitjada unió espiritual había de oposarse la diferenciació psíquica establerta per la naturaleça.

Tant es aixís, per lo que respecta a Espanya, que després del absolutisme cesarista dels austrias y del centralisme burocrátic dels Borbóns, vigoritats a principis del passat segle ab les teoríes dels enciclopedistes de la Revolució francesa, encara el mateix Cánovas, al dictar la vigent lley del Estat, reconeixía en éll l'existència d'una «constitució interna».

Quatre segles d'unificació no han segut prou pera conseguir l'*unitat nacional*, es a dir, l'unió espiritual dels espanyols, idea diferent de l'*unitat política* que ha sobrevixcut fins en els temps en que pogué creures en sa relaxació. Recordes, al efecte, l'hermós espectacle que oferi al mon l'Espanya defenent sa integritat territorial, a l'invasió napoleónica. Ha segut, doncs, tan gran aquesta com aquella artificial. La geografia, l'història, la llengua y la legislació, especialment, segueixen determinant nostra idiosincracia nacional de sempre, pera mal ensomni dels que, medrant del actual estat de coses en lo polític defenen l'Estat central, *tutelar y omnipotent*, que mira com dos de les dites regións espanyoles, hont existeix més viu el sentiment nacionalista, son les més riques y floreixents.

Tan fondo y trascendental problema está plantejat en la majoria de les nacions. La seva essència triomfa en elles, en matjor ó més xica escala, per la rahó o per la força, tota vegada que'l nacionalisme está replet de lo qu'es substancia de les lleys més fonamentals y més oposades de nostra existencia: l'amor y la lluyta.

El nacionalisme es amor, perque començant en el sentiment de la patria natina, afecta tant natural com l'estimació de pares, fills, y sens el que no's comprendria, el de la patria orgánica, que formara l'història, flinx no ja en procurar su millorament intelectual, moral y material, fins arribar a posseir una lliteratura, art y producció propies, sino en desitjar pera la més fasil consecució d'aquestos fins, l'autonomia, es a dir, la llibertat, el major bé de l'home, que sols deu condicionarse per les llimitacions que la societat l'impose.

Una autonomia tant àmplia com permeteixquen les circumstancies, perque atravesese la patria orgánica, puix la *nació gran*, que aquesta suposa, may fou més indispensable que ara, en que están de moda d'una part les utopíes igualitaries y universalistes, y d'altra les ambicions imperialistes de les més prósperes nacions, que fan precisa l'unió dels pobles de les que no ho siguen tant, pera contindre la seva pujansa.

Y finalment, el nacionalisme es lluyta, y siga la que siga la solució que tinga en nostra patria un dia, está fora de dubte, colocantse en un terrenno purament ideologic, que mentres l'igualdat vol dir, lo mateix pera 'ls individus que pera'ls pobles, l'estancament y la mort, la diferencia suposa el progrés y la vida. Solament la mort iguala; la vida diferencia. Diferenciarse es sobreixir, viure, y en el mon sols els salvatges son sers iguals y destinats a la mort.

EDUARD MARTÍNEZ FERRANDO.

(Valencia).

La dona valenciana

No mes Deu vá sembrar, plé de sabiesa,
lo jardí de l'amor, junt la mar blava,
vá vore que a Valencia li mancava
per colm de ses encants, una princesa.
Y volent dur al cim l'obra mampresa,
al punt que sos prodigis contemplava
del fantástic verger hont modelava
les formes que son font de la Belleça.
Juntá al cáncer d'un lliur, roses, diameles,
foc del sol y auba llum de les estreles
y besantlo, ab sa boca peregrina,
al rebre'l cast alé la essencia pura,
vá esclatar en capoll la criatura
com se cualla una perla en sa pegina.

ANTONI DE CIDÓN.

(Valencia).

Política

El materialisme y el espiritualisme existix en tots els ordens de la vida social y política y desgraciadament es un mal, que baix este últim punt de vista heus costará molt de tirarmosel de damunt, si no l'abordem de front y sinse ningun género de convencionalismes, el combatim.

La costúm fa que l'home se habitue á moltes coses que á primera vista li causarien, extranyesa y repugnancia. Se referim en este cas concret á la forsa é importancia que se dona hui en dia als polítichs d'ofici; á eixos homens que abrogantse la representació exclusiva, cuant no la paternitat d'una idea, la que, desde el seu estat natu-

ral, abstracte y desinteresat, pur y sublim, per eixe art groller y atreuit á que ha descendit la política actual, pasa á encarnarse en tal ó cual personage á la moda que la única gracia que té es el esmentat desahogo de afillarse lo que no pot afillarse ningú, les santes idees, producte esclusiu de l'Humanitat, d'eixe algo, que si be en éll radiquen tots els mals, també en éll están compreses totes les gracies y virtuts.

Asó no vol dir que no siga posible la existencia del home polítich, molt al contrari, es d'una necessitat absoluta que'l polític existíxca y en éll se deposite la major part posible de la confiança del poble, materialisant aixina l'espiritualisme de este, pera poder per tal mitg mesclarse y intervindre en els fets, de sobra grollers de sí.

Pero, lo que importa es que no se confundíxca lo representat y qui ho representa, dos coses, que á vegaes son tan extraordinariament diferents com la llum y la fosca, l'aigua y el foch, y que de estar els camps perfectament desllindats podria qui estaguera en el cas de fero; llevar al home, facilmente desviable, del contacte de les idees, sempre pures y santes, exceptuant les naixcudes de la maldat.

Estes reflexions mos vingueren al cap llechint una proclama que's publicá durant els susesos cantonals de Valencia del any 1873 de la que copiem els dos párrafos siguients:

«Espanya tota jura guerra constant y sense tregua á Madrid; á Madrid que es un pou d'Aylon ahont van á consumir-se els tresors y les forces vives de la nació espanyola.

Madrid, entengauho be, es una esponja en cuals poros se deposita la suor de tots els treballaors, pera que después certes mans vagen á exprémerla en les caixes d'algún banquer enemich del poble, de la seua salud y de la seua tranquilidad.»

Si fora un fet lo que indiquem en este escrit; la diferenciación absoluta del materialisme y el espiritualisme no s'arribaria may á extrems tan antipatichs y é incon-

venients, que perjudiquen tant als d'allà com als d'ací y que son un motiu de tiranxets y quimeres que sempre produixen un retrás en la definitiva formació de la pàtria ideal basá exclusivament en l'honradés, l'autonomia y la justícia.

ALEXIS.

A la Joventut Valencianista

Joves i ardits haveu alçat la testa esguardant al sol de fit á fit; i el sol amb son bés vos ha encés la sang, pletórica de vida i el cor vos ha bategat fortament per la Patria pressentida. Tots els vostres amors, l'idealitat tota de que es capaç la joventut, l'haveu concretat en un sol mot—Valencia—crystallitzant en ell l'Ideal mes hermós i sublim: Patria.

La vostra anima se n'es triomfalment trasbalçada per l'instant de la revelació i el vostre front ha esdevingut seré baix l'imperi de la veritat ont esdevenen runes les falses definicions, que fan apareixer com á Patries, els arcarics i tiranitzants Estats, fills del egoisme dels homens, vestits demunt les llibertats profanades dels pobles lliures.

Joves i ardits, veniu a la lluita en defença de la Patria llur, un gest de revolta vos ha obert els ulls; avant i fora, no defalliu, que la tasca á fer es grand, tant grand com plena d'esculls, mes també deu alentat-vos á realitzar-la, el que les mellors armes vos acompanyen; Ideal-Patria i joventut-força.

Es, amics, á nosaltres els joves á qui pertany desvetllar el sentiment patriotic de nostres germans de Patria, es a nosaltres a qui la Patria mateixa exigeix, el anar arreu d'Ella desvetllanti infiltrant en el cor de sos fills aquella plenitut de sentiment que transforma als pobles en exigents de sos drets, en concients aimadors i coneixedors de llur personalitat Nacional.

Heusaquí la tasca de les joventuts, la tasca vostra, tasca que deu ferse ab el profund convenciment de que no podém ni devém tancarnos dintre el marc del sentimentalisme tansols, sino que al ensemps devém posar al serveix de la Patria tot nostre saber i voler, estudiant, i enriquint nostre patrimoni Nacional, amb la incorporació de nostre poble á la civilització mundial transformant nostre moviment reveindicador nacionalista, en un moviment saviament humá, protegut i exercint arreu una forta actuació cultural i social ben nacionalista, que desvetllant el sentiment patriotic aletargat i humanitzantlo en sentit civilitzador assolirém el triomf, que per á valencians y catalans no es ni pot esser altre que arrancar de les urpes del vergonyós centralisme absorvent l'antic imperi catalá, llençantlo ab el braó de la nostra juvenesa, al cel de la civilització mundial, reconquerint per Ell el lloc que hi ocupá i que per dret li pertoca.

FRANCISCO X. CASAS BRIZ.

La caricatura de huí

De viatge.

Un dia d'estos ix pera Buenos Aires nostre bon amich y administrador de JOVENTUT VALENCIANISTA en Josep Carsí y Lacasa.

Va ple d'entusiasmes y en fundades esperances de fer un bon previndre, pues pasa á regentar un dels importants establiments comercials que el seu germá D. Alfredo poseex en la capital del Plata.

En Josep Carsi, deixa en Barcelona y Valencia un bon recort de sa meritoria tasca per sa patria gica y per el valencianisme. Fon del Comitè Organizador y fundador del «Centro Regional Valenciá», después, organizador de l'entidad «Joventud Valencianista», y además de Administrador, fon ánima de este periódich, el que s' honra huí consignant en estes columnes nostre sentiment per l' alluntament del carinyós y entusiasta amich Pepe.

Y hem dit del alluntament no més, porque l'amich Carsi no desapareixirá may pera nosatros; la sehua gestió honrá, serena y entusiasta perdurarà sempre y mos servirà de model y estímulo pera continuar la difícil tasca de periodistes regionalistes honrats en mitg d'un ambient com el que se respira, ple de convencionalismes y falsetats.

Es clar que en Pepe Carsí hens enviará les sehues impresiós y els seus concells desde l'Argentina y allí farà per Valencia y Cataluña tot lo que siga compatible en les seues sagraes ocupaciós.

Ell s'allunta, pero, pot tindre per segur que sa figura s'agrande en nostre cor y el que hasta ara era amich volgut y distingit adquirirà el grau suprem del amor amistós, será, l'amich anyorat, suprema conquista d'una ánima delicá que ben guanyat ho té, porque ell s'emporta molts anyoraments; así se deixa familia y amichs y, encara que temporalment, ¡ay! se deixa la Patria.

La Redacció.

Impresions d'un viatge

Nostres condicions de contratistes, mos obliguen moltes vegades á fer viages precipitats, en els que no tenim materialment temps, de fer la mes llaujera preparació del mateix, y molt menos de participaro als amichs d'alla aon anem.

La terminació d'un treball que feem en un poblet del alt Aragó, fon el motiu d'un que vaig fer á mitats del pasat Febrer per aquella noble terra, regresant per ma Patria; y com d'ell garde dolsos y imborrables recorts per una part, y amarc per atra, vullch rendir homenaje de gratitut als companys d'ideals, als amichs del cor... aquells que mos acompanyen sempre 'n els dies de tristesa y d'anor...

Ficat en un caixó d'ixos que tenen les companyies ferro-viaries espanyoles, abandoní esta ciutat en la que deixava als ser mes estimats per mí: Pronte despagi els asunts objecte de mon viage y una tarde plena de sol y d'alegría... aplegui á Valencia, á ma ciutat natal á la que no s'olvida may, qui com yo, posá s'infantesa jedat riallera que no torna mes!...

Una vegada fetes les visites de rigor á la familia, pasi á saludar á nostre cult y entusiasta conlaborador Jacinto M.ª Mustieles, el trobí treballant, dabant d'una taulota plena de llibres, cuartilles, revistes y apunts: en resibi en els brasos uberts, donant-se'ls dos un fort abras sellant d'este modo una vegada mes nostra inquebrantable amistat, parlarem de nostres ideals de nostre regionalisme, lamentaren la falta d'escriptors valencians, y sobre tot deplorarem el decaïment de nostra *llengüa*, estant en

el error molts de nostres paisans, de que fa mes *fi*, y sobre tot mes *ric*, el parlar en *castellá*, ignorat sinse ducte que lo mes hermos d'un poble 's sa parla.

El amich Mustieles, que desde que'arribi á Valencia no se separá de mi, m' honra presentanme á la *penya* d'artistes, tots jovens y de positiu valer que's reuneixen per les nits, en un racó del café *Munich* pera parlar d'art y cambiar rialles de joventut.

Allí, en primer terme, vaig conèixer l'Enric Pertegas, pintor ben conegut y d'empenta, xicot de gust refinat y de cultura qual col·laboració hem recabat, pera que'ls llegidors de **Joventut Valencianista** saboregen les produccions del tan estimable compatrici.

Alli K-Hito, notable caricaturiste jove que camina d'exit en exit.

Alli Ferran Cuesta, advocat y prosiste, infatigable en sos treballs. També la seua valisa firma honrará nostre periodich.

Candido Antolin, lliterat popular per tota Espanya, arribant á traduirse al francés y al italiá alguns dels seus admirables contes, en Joan Lagua, poeta de veritable inspiració. Balorques y Paya, periodistes incansables; Santolaria, critic erudisim... Tono y Almenara artistes com tots...

Al arribar nosatros els xistes menudejaven y tots parlaven á l'hora y entre rialles. Cada un tenia 'n programa y unes ilucions pera'l ball d'aquella nit ball de «Pinyata» Pertegas cridava per tots y no era posible parlar en ell en serio jes nit de ball! dia 'n forta veu... Antolin xuclava els terrons de sucre: Torró imitava la veu d'uns grans artistes de la naturaleça...

El desprendiment de la corisa d'una casa en el moment de qu'anavem junts en Mustieles y yo, mos desfeu nostres plans, milagrosament, ixquem en vida d'allí, si ve tinguérem que fer llit uns dies, per les contu-

sióms que mos feren els ripios que mos tocaren encara, un pas mes, un pas menos, trobem la mort en aquell carrer de tan poca *Gracia* pera nosa. tres.

Yo millori un poch mes pronte que mon company Mustieles y'm despedí d'ell deixantlo'n lo llit, en un fort y interminable abras.

Vaixi'n Castelló unes hores, y saludí a nostre distingit coulaborador y inspirat poeta Maximiá Alloza, que tingue pera mi tota clase de deferencies, agrainliles de tot cor.

¡Poble de mons amors y de les ilusióms mes belles pera mi, poble'n que pasi les hores mes felices de ma vida, tingui que abandonar-te en el anima feta á trosos per l'ingratitude d' una dona que fon ma única esperansa... y aixina men ani d'aquell tros de terra de ma patria en una nit freda... y fosca fugitiu d'un amor ilusori que may senti aquella juguetona mariposeta!

RICARDO CARSI.

Moviment de la Colonia

Juventut Valencianista

Jochs Florals.—S'han recibit gran número de treballs, pero degut a precés dels amichs y haberne arribat fora del plaso d'admissió el Jurat ha acordat allorgar el mateix fins el dia 10 del corrent mes de Abril á les dotse de la nit. El Jurat á quedat constituít per el sigüents companys Robert Blanquer President de Joventut Valencianista; Francisco X. Casas Briz President de l'Asociació Nacionalista

Catalana; Manel Alcantara Gusart Director de Renaixement; nostre director Ricardo Carsi Lacasa; Joan Badimont Perez; Rafael Gonzalvera; Eduardo Garcia y Leopoldo Gimenez esent Mantenedor de dita festa nostre company de redacció Carlos M. Torres.

Homenatge á Llorente.—En ocasió de les festes d'inauguració de l'Entitat y com a complement dels Jochs Florals es prepará una festa de homenage al Grant Poeta Llorente acudint al parch á posarli una corona y celebran una vetllada en honor de dit mestre.

Conferencia.—Com anunsiabam en el pasat número el día 5 del pasat Mars en el Centre Autonomista de Dependents del C. y de l' I. es celebrá la 1.ª conferencia de la serie que organisa esta Entitat estant á carrech el seu desenrollo del President de la mateixa y company de redacció Robert Blanquer el cual interesá vivament als concurrents en una disertació acertada i inspirada en la que demostrá l'importancia que per a Valencia tinguéren les exposicióms, tant en l'Industria i Comerç, com en l'engrandiment que degut a les mateixes va experimentar la ciutat.

Per a major demostració il·lustrá dita couferencia amb notables clixés dels assumptes descrits.

El nombrós públic que omplí'l local aplaudí y felicitá al conferenciant per s'acertada y meritoria labor, á les quals unim les nostres, convensuts de que esta es la unica manera de fer be á Valencia; enseñan y escampant totes les bellees que té, que sont moltes y que no s'admiran com tenien qu'admirarse per desconeiximent de les mateixes.

«Centro Regional Valenciano»

Que conste.—Han arribat al meus oits de que per esta Societat corre el rumor de que me se doná de baixa

com á socio de la mateixa per acort de la Junta Directiva.

Pera que les coses queden en son lloch, y no dich per atenció á la meua honorabilitat, perque no es la Junta d'eixa entitat qui ha de donármela, dech fer constar, que *soch yo el que me doni de baixa* de dit Centro per causes que no me bullch embrutar relatantles, y pera demostrar en probes que la meua baixa fou demaná *per mí* á continuació se publica la comunicació pertinent.

RICARDO CARSI.

.

La Junta Directiva, en sesión celebrada el día 13 del próximo pasado mes de Febrero, acordó admitir la baja de su señor hermano D. Ricardo, como socio de este Centro, presentada por Vd., en nombre y representación del interesado, en atenta comunicación de igual fecha.

Lo que para su conocimiento y efectos consiguientes tenemos el honor de notificar á Vd., cuya vida Dios guarde muchos años,

Barcelona 10 de Marzo de 1913.—
 El Presidente, *Amarg Pedra*.—El
 Secretario, *C. Tamarit*.

*
 **

Tením noticia de que esta Societat té en projecte, ó está organisant, una *grrrran* festa en el Tibidabo, genuinament Valenciana, consistent, en la venta de porrat y *orelletes*, cacau, tramosos y auics minerals, y estar prop dels negres del Senegal, cosa á la que no li veém el Valencianisme, si bé tindria rahó de ser si en Valencia estaguera la fàbrica del betúm Ecla, ó mos agradara molt als valencians el ganao negre en clase de borregos.

*
 **

**Germandat de Ntra. Sra.
 : : dels Desamparats : :**

Ha sigut inaugurat el altar qu'á N. S. dels Desamparats i ha eregit en la iglesia de Belem d'esta ciutat, fou una festa lluida per tots conceptes, assistin gran número de paisans *devots á l'excelsa patrona*.

Ateneo Valenti de Lliteratura y Arts

Instalá esta entitat en nou local, pronte farà l'inauguració oficial del mateix, preparantse pera dit acte unes festes molt originals en les que destacara el mes pur valencianisme.

Gacetilla

**Centre Autonomista de Dependents
 : : del Comerç y de l'Industria : :**

Este Centre seguint la seua tasca Cultural ha organisat una serie de Conferencies de Dret Mercantil, havent tingut efecte algunes de les mateixes, que per haberne parlat suficientment la prensa diaria no detalllem, solsament donem la nostra mes expresiva felicitació á dita entitat per els beneficis que reportará l'ensenyansa del Dret Mercantil entre la dependencia de Catalunya.

*
 **

Donat al molt original que tenim, hem deixat de publicar en este número la secció de sport, en el proxím la renaudarem.

Endevinalles

Es guapet, molt sandunguero;
 Inteligent en festetes,
 No es calvo, (portant sombrero)
 Y parla, com les chiquetes.

Solució: *Cap de Meló*.

Doç paraules y un consell

En tots els països del mon cada fill lluita y's desviu en proclamar la superioritat de la seua Patria sobre totes les restants. Mitjos existixen pera argumentar y moltes voltes hasta pera convencer en tal patriotic estimul. Es un arranch del cor que honra al que parla perque defenent y ensalsant a la mare Patria es cumplix u dels mes elementals deurers de consiensa.

Sert y molt sert per desgrasia, que ya molts que s'empnyen en presentarnos al mon sanser com els mes atrasats, els pitjors sers de la creasió y els mes impossibles de intervindre en el armónich consert de la sivilisació moderna.

Este es un defecte cronich que costará de corretjir; sensillament perque es fá per *sport* sense convició de ninguna espesie. Perque a pesar de tot valem mes de lo que nosatros pensem y podem mes de lo que nosatros volem. ¿Que falta? Sensillament la unió de tots baix el lema sacrosant del patriotisme. El día que tots sentim algo per la Patria serem lo que han segut; y quant arribem a este punt esencial pera el pervindre, bastará pera alcansaro tot.

Pues lo mateix que parle d'Espanya en general parle ara de Valencia en particular. Y com cada Regió una per una no se unixa en abrás cariños que done potensia y grandiositat al pensament immaculat de la defensa dels seus interesos, del seu historial y del seu prestigi, mentres no vinga esta fé profunda en cada regió, ni haurán cors grans, ni pensaments sublima, ni arrogancies étiques, ni valor, ni llealtat, ni convició, ni patriotisme. Y mentres el patriotisme no existixca no apareixerá el valenciá tal cual es y nostra patria sufrirá l'anemia que fa temps la mata y l'aniquila.

Así mateix en Barcelona y atenentse a lo fundamedtal d'estes idees, un bon Valenciá, de cór grán, de nisiatives y de temperament serio, s'empnyá en unír als Valen-

sians. Ell sap lo que ha sufrít y els desen-ganys que estes idees porten. Pero a pesar de tot crech que en constansia triunfará.

Que tots els Valensians li ajuden com li ajudaré yó. La victoria es mes grán quant ya que venser mes obstaculs. ¡Sí per per-verses conflagrasións abandonarem els ideals que mos guien els homens de bé ¿Ahon aniría a parar nostra regió? ¿Qué seria de nosatros?

Tots units, cridem sempre 'n tota la forsa del nostre cor y en tota la efusió dels nostres arraigats convensiments.

¡Visca Valencia!

¡Visca l'unió Valenciana!

J. M. RUBERT RIUS.

Barcelona 20 de Mars de 1913.

HORES D'ANYOR

He llegides tes cartes ab amargura;
després un bes llarguíssim lits he deixat
y plorant en silenci ma desventura,
mon trist esguard en terra fixo ha quedat.

Van creuhant per ma pensa folles cansóns,
que retrauen el echo de nostre ahir
y pujen a mos llavis les oracións
que'n l'ánima, amoroses, sentixc glatír.

Lo sol mor entre líanguids nuvols vermells
Mirant-lo acongoixada, jo anyore'ls bells
records de nostre tendre. dolç estimar...

Y s'apaguen els nuvols..., Y et sent, rendit,
ofrenant-me les ánsies... Y esclata el pit
en un sospir que't porta mon anyorar.

M.^a DEL REMEY PICÓ.

Monóvar (Alacant).

DE BON HUMOR

Llegint llibres vells

El President Enfavat

Res tan grat pera un croniste com rebuscar per els polsosos y olvidats estants dels argius; es una fruició esquisita la que's perimenta l'aficionat al estudi del cor humana, á través de l'història, ple de generositats y valenties unes voltes, convertint al home que'l poseix en sant, en sabi ó en héroe, y ple atres vegaes de tan migrats sentiments y miseries tantes, que dona risa cuant no llástima, l'home que per desgracia carrega en una viscera aixís disposta á la descomposició.

Revisant pergamins y descifrant documents, escrits en lluntanes ápoques y en llengües extranyes, tingué el que suscriu una satisfacció immensa; un *papiro* enrrollat, lligat en una filástica embreá de qual extrem penjaba un gros pilot de pasta negra en incrustació de enigmátich sello de tipo Grech, en idioma Sanscrit, estava escrita una interesant, una ensisadora, una delicá historia; *L'història del President Enfavat*, de qual text, no puch resistir la tentació de extraure alguns párrafos y traduintlos al Valenciá donarlos á la llum pa eclipsar en mon gra d'arena els inmensos artres lluminosos de Cervantes y Lesage, de Homero y Schiller.

El President Enfavat, segons l'escrit Sanscrit, arribá á Grecia en una cantitat insignificant de moneda; serien deu quinsets? seria mes, seria monos?, asó quedarà sempre en el mes negre dels ductes; ¡quina llástima!

El nostre personage no es ductós sos-

pejar, que pasá greus treballs en sa nova estada; les necessitats l'acosaben en tots moments; el seu front aspre y reduit s'arrugaba en espantosa contracció davant de les pastiseries; el desitgs del *agape* li clavava les dents en aquell estómagó fet á la miseria...

Una loca invasió de cárrie social y un bon arreglo li ompliren el pap; una barba de jodio rajoleta y un bigot de monisipal adornaren desde entonces aquell cap que de la noble forma de piló de riu pasaba á la no menos noble prolongació de cabra trista.

Aquell empaque y aquella huidor cerebral li valgué puestos en grupos facciosos; entonaba cántichs falsos á les divinitats gregues y per baix de la porta li entraben sangoneres en peses d'a huit quinsets en los morros; sa dicha fou completa. Per fi cregué que en una de les mes floreixents Républiques Gregues faltaba ganao y allí sen aná guiat per son caracter recte com les canyes, si bé buit com elles y per damunt d'una muntoná de carabases y melons s'agarrá al capitell d'una esbelta columna p'a quel veren ben alt, encara que fora fent de mico, quals carases imitava. Entonces li vingué al cap algo mes de lo que tenia; li vingué la memoria d'aquell poble que'l deixá anar *solo y sin dinero* y volgué pagarli la gracia d'haberlo fet naixer, y así, pogué guanyarse el glorios nom que encapsala l'història; así conquerí el noble títol de *President Enfavat*.

Se *primeaba* en aquell entonces en Grecia, y éll seguí la corrent á les costums establides.

Les bacanals se repetiren en la República Efévea (que aixina se titulaba la que presidia) y en ninguna faltaren les faves, llegum suau y altament naturista y vigorizant, segons la *Culinarium Estravagantum de Mortisdefamus* que regia entonces.

Pero ay del ay; tot haguera anat be, si en una d'aquelles lloides *matinees* no haguera fet la desgracia que nostre personage se guardara sinse voler deu caneles que coloaes en artistichs caneleros adornaben una llarga y abundant taula, plena de taronges imperials, dolses com el sucre y dignes d'una diputaeió de deus.

Seguí, segons l'història fent els possibles nostre personage per anar per el camí del goig pero, aquelles faves per un costat y aquelles caneles per l'atre li causaben un trastorn tan fondo que les seues deposicions foren de desarreglos y horrors tans que hagué de cridar á tota la familia en tó desesperat y en forsa casi mundial y mediant uns empastres... també de faves picades y bons desichos pogué arribar en dures penes al estiu, época en que morí, com Cristo rodechat de... jodios y tragant fel y vinagre pa les tres mengaes,

Una porció de aparts y notes acompanye esta interesant é inaudita història que per por de cansar als demés y de cansarnos á mosatros mateix no traduím, pero, per sort, atres pergamins acompanyen á éste, y en ells estém empleant nostre valerós esfors p'a donar á coneixer les vides y milacres d'una interesant serie de personages grechs escrites en Sanscrit.

Per la traducció,
VICENT FORNES.

EL MICALET

De segur que ya gent que al oirnos dir «Micalet» y vore aquella mole tan gran se riurá, pero no ya motiu pues en totes les cases que tinguen un fill y els pares arriben á una edat avansá encara que el fill tinga cincuenta anys sempre sera «Manelet». «Visantet» ó el nom que siga pero en diminitiu y á nosatros els verdaders valensians mos occurrix lo propi en eixe *chiquet*, en el Micalet. Despues de una ausencia de

6 ó 8 anys he tornat á Valencia y la primera visita ha segut pera éll; asomat á la barana que corona el cincuenta sinc metros que té d'altura he pogut contemplar la grandiositat de Valencia, el mar y la albufera y l'hermosura de les hortes, que al temps m'an saludan en sa tan delicada aroma: Eixe Micalet, té pera mi recorts que la acció del temps no borra, recorts que se graven en el cor y moren en nosatros; en eixa vetusta torre, en eixa mole dorá m'ensenyá la meua mare á resar, allí entre el grupos decampanes y mentres elles doblaben m'ensenyá les orasions que mes tart tenien que servir pera resarli á ella y hui quant vaix á Valencia, no puc per menos que visitarles y mentalment repetix lo qu'ella m'ensenyá.

Com unicament lo que jo trate es donar alguns datos referents á tan històrica torre terminaré dient que la altura del «Micalet» desde el carrer á la terrassa es de cincuenta sinc metros é igual número de circumferencia.

Hasta les campanes medix 207 escalons, tenint cada escaló un pam just. Les Campanes son 5 les gicotetes y están dividides en dos grupos, un de tres y atre de dos, el primer el formen Ursula, Violant y Narsis y el atre Barbara y Catalina. Esta última té les anses postises á causa de una canoná dispará desde la mar quant á Martinez Campos.

Les grans també son sinc y cada una dispon del seu hueco y son conegudes per Visent, Andreu, Jaume, Manuel y Maria.

LEOPOLDO GIMENEZ BLAT.

Joventut Valencianista

DEPOSITARIS

EN VALENCIA: Vicent Pastor Pascual, Victoria, 11, pral.

EN MADRID: Kiosco «El Debate», Carrer de Alcalá.

EN ALICANT: Kiosco de periodichs de la Plassa d'Isabel II.

EN CASTELLÓ DE LA PLANA: Angel Yañez, Kiosco «Universal», Plassa de Castelar.

Imp. R. Gilibert, Duran y Bas, 5 - Barceloná

Agencia d' acarrejos

Transports de tota classe de mercancíes

Camions specials

para el traslado

de grans calderas,

deposits y blocs de pedra

— DE —

Miquel Argemi

Carrer de Badia, 12

Barcelona (Gracia)

Carvajal

Sellos de correos

para colecciones

Compra * Venta * Cambio

Rambla del Centro, 30

==== BARCELONA ====

Vicente Alexandre

Talleres de Construcción y Reparación

— DE —

DINAMOS-MOTORES

y de toda clase de maquina eléctrica

Fábrica de aparatos para alumbrado

MONTAJE, REPARACIÓN Y
CONSERVACIÓN A TIPO FIJO
DE MOTORES Y DINAMOS

Instalaciones eléctricas, motores,
dinamos, luz, timbres, pararrayos,
teléfonos y todo lo concerniente al
ramo de **ELECTRICIDAD**.

ESTUDIOS y PRESUPUESTOS

TALLERES Y DESPACHO

Lancaster 10, bajos.-Barcelona

Carlos Torres

Constructor de Mosaico

Romano, Arabe y Bizantino

San Salvador 109, (Gracia)

El Papel de fumar Marca

BAMBU

Es el Mejor ♦ Más Fino y más
Aromático

FABRICANTE

R. Abad Santonja

XXXXXXXX A L C O Y XXXXXXXX

DISPONIBLE

Bolletí de Suscripció

D. _____

s'inscriu com á Suscriptor-protector del periodich "**Joventut Valencianista**" en la cuota anyal de una peseta,

_____ de _____ 1913.

Direcció del suscriptor: _____

NOTAS.—Als Srs. qu'es suscriguen durant este any els re-
mitirem desde el primer número.—Pago anticipat.

POUS ARTESIANS

Alumbraments d'aigües per diversos sistemes. Estudis é investigacions subterrànies per sondejós. Mines, cimentació de pons y grans fàbriques. Hinsa de tornillos Michel y quants treballs se relacionen en estes especialitats.

Josep Carsi y fills

Passeig de Sant Joan, 26

BARCELONA

CICLOS Vilardell

Comercio, 2, 6 y 8

Teléfono 2538

BARCELONA

Fábrica de Calzado

DE TODAS CLASES

DE

Eduardo Segarra

PERFECCION & SOLIDEZ
ELEGANCIA & ECONOMIA

Especialidad en la medida

Calle de San Ramón, núm. 25

SUCURSAL:

Conde del Asalto, 48

(frente á la fuente)

BARCELONA

EMBUTIDOS

— DE —

Murcia (Palmar)

de la acreditada casa

JUAN BERNAL

Pídanse en todos los buenos

Colmados y Ultramarinos

Representante general en Cataluña

José Casanova

Calle Gravina, 8.—Barcelona